

tager Sigte paa det Heles Vel og skyer enhver ensidig Begunstigelse af den ene eller den anden Klasse, bør kunne overvinde og udjævne tilsyneladende Interessesmodsetninger mellem de forskellige Erhverv, saa at hvert enkelts Trivsel fremmes paa den for dettes Kaar bedst egnede Maade. Under de nuværende Krisetilstande i Europa betyder dette — for de ved Krisen betrængte Byerhverv: en Styrkelse af deres Stilling paa Hjemmemarkedet over for en af forbigaaende Omstændigheder skabt Konkurrenceoverlegenhed fra Udlandets Side — og for Landbruget: en dertil svarende positiv Handelspolitik, rettet paa at sikre og udvikle dets Eksportmarked.“

Det tør ikke paastaas, at disse Betragtninger vandt Tilslutning hos de andre Partier; de blev tværtimod skarpt afvist. De følgende Aars økonomiske Politik i Verden begrundede maaske heller ikke i saa særdeles høj Grad foreløbig dette Krav fra konservativ Side, i hvert Fald var det muligt at afvise Kravene henvisende til, hvorledes man bar sig ad andetsteds.

I Februar 1930 offentliggjorde Traktatkommissionen sin Betænkning. Personligheder, som staar Mindretallets Anskuelse nær, udtalte i denne Betænkning følgende:

„Idet vi er ganske enige med Kommissionens øvrige Medlemmer i, at enhver Form for aggressiv Handelspolitik ligger ganske uden for Danmarks Hensigt, maa vi derfor pointere, at Forudsætningen for den nævnte Udbygning af Landets Traktatpolitik til Fordel for alle eksporterende Erhvervs Interesser maa være en klart udtalt Vilje til i den givne Situation:

- 1) at erstatte visse af den almindelige Toldlovs lave Toldsatser med Forhandlingstoldsatser, som kan udveksles med Toldlettelser for Danmarks Eksportartikler,
- 2) at foretage en Uddifferentiering af Toldloven, saaledes at det herved muliggøres ved Toldforhøjelser særlig at ramme Import af Varer fra det bestemte Land, over for hvilket en saa-

dan Forholdsregel i Forhandlingsøjemed skønnes nødvendig.

Vi kan i saa Henseende henvise til, at medens der i den danske Toldlov er 364 Løbenumre, saa er der i Norges 878, i Sveriges 1325, i Tysklands 2 300 og i Frankrigs Toldlov 7 028 Løbenumre.“

Det har saaledes ikke manglet hverken paa advarende Ord eller paa Opfordring til i Tide at skabe Landet en saadan Stilling, at det, naar Vanskelighederne meldte sig, ogsaa havde Mulighed for at imødegaa dem.

Den 20. Januar 1932 kunde Dagspressen meddele følgende fra Berlin:

„Efter hvad Deres Korrespondent fra bedste Kilde erfarer, har Rigsregeringen besluttet at forhøje den autonome Smørtold fra 50 til 100 Mark pr. 100 Kilo; paa Importen fra Lande, hvis Valuta ligger under Guldpariteten, vil der blive opkrævet et Tillæg af 15 pCt. beregnet af Smørrets Værdi eller 36 Mark pr. 100 Kilo. Den Værdi, som lægges til Grund for dette Toldtillæg, fastsættes til 240 Mark pr. 100 Kilo, Smørtolden for de Lande, med hvilke Tyskland ikke har nogen Handelsoverenskomst, er fastsat til 170 Mark pr. 100 Kilo.

Den autonome Told for blød Ost af Centrifugemælk er forhøjet til 17 Mark.“

Den 21. Januar 1932 meddelte Dagspressen endvidere, at Partiet Venstres Formand, fhv. Statsminister, Godsejer Madsen-Mygdal, havde henvendt sig til Regeringen for at opfordre den til at handle i denne for hele Landets økonomiske Stilling meget vigtige Situation og for paa saa effektiv en Maade som muligt at træde op herimod. Regeringen modtog straks den fremstrakte Haand, og efter en Række Forhandlinger kunde Dagspressen de følgende Dage i Januar 1932 meddele følgende:

„Venstre er stemt for Valuta-indskrænkning.

Ogsaa Venstre drøftede Stillingen, og Partiet billigede, at Hr. Madsen-Mygdal i Gaar (20. Januar) har henvendt sig til Udenrigsministeren for at orientere denne